

64 (64).
NATALYA AVETİS BARSEĖYAN'IN ANLATTIKLARI
(1909, KARS, TSİPNİ K. DOĖUMLU)

Bizim sülalemize Darbinents adı verilirdi. Biz çok zengindik. Dayılarım, teyzelerim, amcalarım ve halalarım bizimle geldiler.

Türk savaşından evvel, diğer Hıristiyan erkeklerle birlikte Ermenileri de götürüp öldürdüler. O yüzden de biz evimizi-barkımızı, servetimizi bırakıp kaçtık.

Annem dört kızını, Siranuş'u, Hıranuş'u, Nunik'i ve beni alıp mandaları arabaya koştı ve kaçtık. Büyük bir nehrin kenarına ulaştık. Amcam atıyla, sırayla bizi nehrin öbür yakasına geçirdi. Yolda anneler yorulup çocuklarını taşıyamıyor, onları yere bırakıp yollarına devam ediyorlardı. Biz büyüktük, yürüdük. Bir köye vardık ve bir evde kaldık. Tandırı yakıp kendimizi kuruttuk, ısındık. Orası Leninakan'dı [Şimdi Gyumri].

Ben ve ablalarım dışarı oyun oynamaya çıkmıştık; hava karanlıktı. Bizi öksüz sanıp, yetimhaneye götürmüşler. Annem "çocuklarım kayboldu" diye bağırmaya başlamış.

Dayılarım ise, bizim yetimhaneye götürüldüğümüzü görenler olduğunu söylemişler.

Sonra annem gelip bizi eve geri götürdü. Bogdanovka'ya gittik; orda da evlendim. Şimdi iyi bir oğlum, iyi bir gelinim ve iyi torunlarım var.